

El dièsel Montilla

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30.09.09

Ja he escrit que el president **Montilla** no és cap brillant conductor d'un nerviós esportiu. Condueix amb compte un dièsel sense glamur. I no li ha anat malament. Va arribar immigrant i és president, avançant selectes convergents i socialistes de cognoms més nostrats i educats a les millors escoles. I com que li ha anat bé, ahir va seguir amb el dièsel. El gran problema és la crisi (obvietat). I el seu Govern hi ha fet front mobilitzant 9.200 milions d'euros, el 4% del PIB (d'acord). Per millorar la competitivitat i pal·liar-ne els efectes socials (sentit comú socialdemòcrata). Després afegeix que la seva meta no és un país subsidiat que no sabia sortir de la crisi. Visió allunyada del socialisme garantista o del nacionalisme protector.

Però sorgeix el tic pujolista de satisfacció per *l'obra feta*. Treu pit i enumera 14 fets rellevants del seu Govern el 2009: primers regadius del Segarra-Garrigues, dessalinitzadora del Prat, nova llei elèctrica, llei d'urbanitzacions de baixa densitat, T-1, Bracons, llei d'educació, finalització del desplegament dels Mossos, Barcelona com a capital de la Unió per al Mediterrani, Ciutat de la Justícia, finançament, traspàs de Rodalies, euroregió i pla per mitigar el canvi climàtic.

Proclama que alguns problemes (escassetat d'aigua, barris degradats, urbanitzacions il·legals...) existien des de fa molt de temps i que només el tripartit els resol. I admet que altres coses es van iniciar abans i culminen ara (T-1). Tot demostra que, malgrat el desànim que «alguns»

pretenen instal·lar, Catalunya avança sota dos impulsos que es conjuguen: l'esperit emprenedor i l'acció pública eficient (sona a **Helmut Schmidt, De Gaulle, Pujol...**). I diu que a pesar de la crisi a Catalunya es creen 1.000 empreses cada mes.

Arriba la política-política i proclama la seva fe en el catalanisme d'esquerres que ha aconseguit l'alternança (fa Catalunya més rica i plural), l'aprofundiment de l'autogovern que té com a full de ruta l'Estatut (aconseguit amb CiU i sense ERC) i les noves polítiques públiques (amb ERC i ICV i sense CiU). I llavors el dièsel accelera. El perill de Catalunya és l'excés retòric, la impaciència. Convé un període de serenitat per desplegar l'Estatut que no tolerarem que es retalli.

S'ha d'esprémer l'Estatut. No el podem abandonar igual que els nens malcriats arraconen la joguina que han demanat. Insisteix que no hi ha marxa enrere en l'Estatut i conclou: «Jo també vull anar lluny però amb tothom, no a deshora i sense majoria». Tripartit sí, primer PSC.

Per un moment vaig pensar que el dièsel anhelava la còpula amb un cotxe de carreres. Avui veurem si és veritat en el debat amb **Artur Mas**. I amb **Joan Puigcercós**.